

סגולה מזבאי בקיצור שלחן ערוך סימן עה (דין הדלקת הנרות) סעיף ב'

מצוה להרבות בנרות לכבוד שבת יש נוהגין להדליק עשרה ויש מדליקין שבעה ועל כל פנים ראוי שלא לפחות משתי נרות נגד זכור ושמור ואך בשעת הדחק גם בחד סגי ויהיו ארכים שידלקו לכל הפחות עד לאחר האכילה ויהדר לקנות נרות יפים דאמר רב הונא הרגיל בנר שבת להשתדל בו לעשותו יפה הוין לו בניס תלמידי חכמים שנאמר כי נר מצוה ותורה אור. על ידי נר מצוה בא אור תורה ולכן ראוי שתתפלל האשה בשעת הדלקה שיתן לה הקדוש ברוך הוא בניס זכרים מאירים בתורה (רס"ג) וטוב שתתן מקדם איהו פרוטות לצדקה ואשה קשת רוח בגדול בניס או שאין לה כלל סגלה שתאמר לאחר הדלקת הנרות ההפסטה של יום ראשון דראש השנה וטוב שתבין מה שהיא אומרת ותאמר בכונה

ויהי איש אחד מן הרמתיים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא בן תחוי בן צוף אפרתי: ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים וליחנה אין ילדים: ועלה האיש והוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבוח ליהוה צבאות בשלה ושם שני בני עלי חפני וחנני פהנים ליהוה: ויהי היום ויזבח אלקנה ונתן לפננה אשתו ולכל בנייה ובנותיה מנות: וליחנה יתן מנה אחת אפים כי את חנה אהב ויהוה סגר רחמה: וכעסתה צרתה גם פעם בפעם הרעמה כרסגר יהוה בעד רחמה: וכן יעשה שנה בשנה מדי עלתה בבית יהוה פן תכעסנה ותכבה ולא תאכל: ויאמר לה אלקנה אישה חנה למה תכבי ולמה לא תאכלי ולמה ירע לבבך הלא אנכי טוב לך מעשרה פנים: ותקם חנה אחרי אכלה בשלה ואחרי שתה ועלי הכהן ישב על הכפא על מזוזה היכל יהוה: והיא מרת נפש ותתפלל על יהוה ובכה תכבה: ותלך נדר ותאמר יהוה צבאות אסדראה תראה בעיני אמתך וזכרתני ולא תשכח את אמתך ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו ליהוה פלימי חיו ומורה לא יעלה על ראשו: והיה כי הרבתה להתפלל לפני יהוה ועלי שמר את פיה: וחנה היא מדברת על לבה רק שפתייה נעות וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשכרה: ויאמר אליה עלי עד מתי תשתפרין הסירי את ייגך מעליה: ותען חנה ותאמר לא אדני אשה קשת רוח אנכי וינון ושכר לא שתייתי ואשפך את נפשי לפני יהוה: אלהתן את אמתך לפני בת בליעל כי מרב שיחי וכעסי דברתי עד הנה: ויען עלי ויאמר לבי לשלום ואלהי ישראל יתן את שלתך אשר שאלת מעמו: ותאמר תמצא שפחתך חן בעיניך ותלך האשה לדרבה ותאכל ופניה לא חיד לה עוד: וישפמו בפקר וישתחוו לפני יהוה וישבו ויבאו אל ביתם הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויזכרה יהוה: ויהי לתקפות הימים ותהר חנה ותלד בן ותקרא את שמו שמואל כי מיהוה שאלתיו: ויעל האיש אלקנה וכל ביתו לזבח ליהוה את זבוח הימים ואת נדרו: וחנה לא עלתה כר אמרה לאישה עד יגמל הנער והבאתיו ונראה את פני יהוה וישב שם עד עולם: ויאמר לה אלקנה אישה עשי הטוב בעיניך שבי עד גמלך אתו אך יקם יהוה את דברו ותשב האשה ותניק את בנה עד גמלה אתו: ותעלהו עמה כאשר גמלתו בפרים שלשה ואיפה אחת קמח וגבל יין ותבאנהו בית יהוה שלו ותנער נער: וישחמו את הפר ויבאו את הנער אל עלי: ותאמר כי אדני חן נפשך אדני אני האשה הנצבת עמכה בזה להתפלל אלי יהוה: אל הנער הזה התפללתי ויתן יהוה לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו: וגם אנכי השאלתהו ליהוה כל הימים אשר היה הוא שאול ליהוה וישתחוו שם ליהוה:

ותתפלל חנה ותאמר עלן לבי ביהוה רמה קרני ביהוה רחב פי על אויבי כי שמחתי בישועתך: אין קדוש ביהוה כר אין בלתך ואין צור באלהינו: אל תרבו תדברו גבחה גבחה יצא עתק מפיכם כי אל דעות יהוה ולא [ולו] נתבנו עללות: קשת גברים חתים ונכשלים אורד חיל: שבעים פלחם נשפרו ורעבים חדלו עד עקרה ילדה שבעה ורבת פנים אמללה: יהוה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל: יהוה מוריש ומעשיר משפיל אר מרומים: מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון להושיב עם נדיבים וכפא כבוד ינחלם כי ליהוה מצקו ארץ וישת עליהם תבל: רגלי חסידו [חסידיו] ישמר ורשעים בחשך ידמו כר לא בכת יגבר איש: יהוה יחתו מריבו [מריביו] עלו [עליו] בשמים ורעם יהוה ידיו אפסר ארץ ויתרעז למלכו וירם קרן משיחו: